

NOCTURNE.

Ἄπάνω μας, περνοῦσε, ἐπιβλητική, ἢ σιωπὴ
τῆς προχωρημένης ὥρας.

Μύριες ἀναμνήσεις, μακρονές, κρατούσαν τὴ
ψυχὴ μου ἄγρυπνη, ἐνῶ ἐσὺ, στὴ γωνιά τοῦ καναπέ —
ἀντίκρου μου — μισόγυμνη, ἀχνή, μὲ κόμη ταραγμένη, καὶ
χείλη πορφυρᾶ, ἐκάπνιζες, ἀδιάφορη, ἀναίσθητη, καλὴ ὡς
τόσο,

— σὰν ὁμορφο ζῶο.

Χίμαιρες, καὶ πόθοι, δὲν σὲ τυραννοῦσαν. Εἴ-
ξερεις, τὴ μοῦρα σου, κ' εἶχες τὴ γαλήνη, τῶν ἀπελπισμένων.
Γύρω, ὅλα ἦτανε ζεστά, καὶ ἤρεμα, σὰν τὰ ἐκανοποιημένα
μας κορμιά. Καὶ δὲν ποθοῦσαμε παρὰ τὸν ὕπνο, γιὰ νὰ
σφραγίσῃ, τὴ μελαγχολικὴ μακαριότητα, ποὺ φέρνει πάντα,
ὁ σαρκικὸς ὄργασμός.

Ὅταν, ἀπὸ μακρυνά, στὸν πλατὺ, τὸν ἀστρο-
φωτισμένο δρόμο, γροικήστηκε ὁ γδοῦπος, ἐνὸς κάρρου
στρατιωτικοῦ, καὶ ἡ θλιμμένη μελωδία, ἐνὸς χωριότικου
σκοποῦ.

Ἡ μελαγχολία τοῦ ἐλάτη, εἶχε σκορπίσει, τὴ
νάρκη τοῦ δρόμου. Κι' ὅταν πέρασε κάτω, ἀπ' τὰ παράθυρά
μας, μπορέσαμε ν' ἀκούσουμε, τὰ λόγια του, ποὺ τραγου-
δοῦσαν, κάποια στὸ χωριό, χαμένη ἀγάπη.

Τότε, σὲ εἶδα, σένα τὴ νεκρὴ — πού, ποιὸς ξέρει,
ποῦ σὲ κλαῖν, καὶ ποιὸ — ν' ἀκροάζεσαι, ἀναγερτὴ, ἀνήσυχη,
μέ πίκρας κῦμα, στὴν ἀκίνητη μορφὴ σου.

Στάθηκε, μὰ στιγμὴ εὐτυχισμένη, ποὺ ἔκανε νὰ
λάμπη, ἕνα φῶς, ἐπάνω σου, καὶ μὰ ἐλπίδα μέσα μου,
— γιὰ τὴ ψυχὴ σου.

Μὰ ἡ ἐλπίδα, καὶ τὸ φῶς, δὲν βίαστηξαν, παρ' ὅσο, καὶ ἡ νοσταλγία, στὸ δρόμο τὸν πλατὺ, τοῦ περαστικοῦ ἐλάτη.

“Ὑστερα, ὅλα ἡσυχάσαν, ὅλα κοιμηθῆκανε. Καὶ μαζὺ τους, κ' ἡ φτωχή, σβυστὴ ψυχὴ σου...”

Καὶ δὲν ἦσουν πάλι, στὴ γωνιὰ τοῦ καναπέ, παρὰ τὸ ἀδιάφορο, ἀναίσθητο, — μὰ ὡς τόσο, καλὸ ζῶο — πὸν χίμαιρες, καὶ πόθοι, δὲν τὸ τυραννοῦν, γιὰ ξέρει πὰ τὴ μοῖρα του, κ' ἔχει τὴ γαλήνη τῶν ἀπελπισμένων.

ΥΠΟΒΟΛΗ.

Μέσα στὴ λαγνεία τῆς μεσημεριάτικης ὥρας, τὸ νέο κορμί σου, παραδομένο στοὺς ὄριμους πόθους του, ἐσουπῶνταν σὲ μιὰν ἀνία νευρική.

Κ' ἐγὼ πὸν κατέβαινα στὸ περιβόλι, μὲ θαμπωμένα τὰ μάτια, ἀπὸ τῆς Ἄλλης τὴν ἀέρινη ὀμορφιά, εἶδα τὰ χεῖλη σου, μισάνοικτα, ὕγρα, γιομάτα ἐπίκληση, καί, (δὲ μπόρεσα)

— τὰ φίλησα!

“Ἦταν μιὰ στιγμὴ ὠραίας μέθης, πὸν μέσα σὲ γολέττα γοργοτάξειδη, ταξειδέψαμε μαζὺ, ἓνα κόκκινο ταξιῆδι.

Μὰ ὕστερα, ἐνῶ σοῦ μιλοῦσα, λέγοντας σου φέματα, ἡ γοητεία τῆς Ἄλλης, καὶ τὰ μῦρα τῆς ἀθώας ψυχῆς της, μοῦ πέραν τὴ σκέψη κοντὰ της, καὶ τὰ μάτια μου, κυττάζαν δίχως πόθο, τὸ σφιχτὸ κορμί σου, πὸν ἐσουπῶνταν, σὲ μιὰν ἀνία νευρική.

Μὰ σὲ λίγο πάλι, στήν ποδιά τῆς Ἄλλης, νανου-
ρισμένος ἀπὸ τὶς παλλόμενες, θερμές, καὶ μάταιες χίμαιρες
τῆς ψυχῆς της, ἐβλέπευ μπροστά μου, ἐπιτακτικό, νὰ ὑψώ-
νεται,

— σάρκινο λουλούδι —
τὸ νέο κορμί σου.

Καὶ στὰ ἀπόκοσμα ὄνειρα, καὶ τὶς μάταιες
χίμαιρες, ἀπαντοῦσα μὲ τὴ σκέψη τῆς δικῆς σου σάρκας,
ἐνῶ μέσα μου ἀχογελοῦσε, ἕνας σκληρὸς σαρκασμὸς.

ΘΑΝΑΤΟΙ.

Πόσον καιρὸ σιωποῦσες. Καὶ ζούσαμε μαζὺ —
ἀπὸ μακριὰ — ἀπὸ κοντὰ — πάντα — τὴν ἔντονη ζωὴ τῆς
σιωπῆς σου.

Ἥλιζα, (θεέ μου! ἔχει τόσην εὐγένεια, ἡ σιω-
πὴ) ἡλιζα, πῶς θὰ περνούσαμε, — μέσα στήν πλύμμα καὶ
τὴ ρήχη τῆς ζωῆς — πῶς θὰ περνούσαμε, πῶς θὰ πεθαί-
ναμε σιωπηλοί. Ἦταν μιὰ κρυφὴ λαχτάρα, καὶ μιὰ λεπτὴ
συγκίνηση, ἡ γαλήνια, ἡ ὀρθοκέφαλη θλίψη σου...

Κάποτε, οἱ μυστικοὶ παλμοὶ της, οἱ βαθεῖα
ἀνθρώπινοι, καθρεφτισμένοι στὰ ἀνήσυχα μάτια σου, μὲ
γομίζανε εὐγνωμοσύνη.

Γιατί, (τὸ ξέρεις οὐ) τὰ δάκρυα, καὶ τὰ παρά-
πονα, κ' οἱ μάταιες διαμαρτυρίες — ποὺ ποτὲ δὲν κατορ-
θώνουν ν' ἀλλάξουν τῆς ζωῆς μας, τὶς βαθύτερες τῆς —
μᾶς ἔχουνε κουράσει πειά, μᾶς ἔχουν ἀρρωστήσει, πολὺ —
τόσο πολὺ...

*·

Μὰ χιές. (ἡ τρομερὴ ὥρα!) τὸ κεφάλι σου

ἔγγραφε στὸν ὦμο μου... Ἡ ψυχὴ σου νικημένη, ἔκλαψε κ' ἐσπάρραξε, τὸ βαθὺν σπαραγμὸ τῶν ἀνέλπιδων πόθων...

Φτωχή μου! Οἱ λυγμοὶ σου ἐσκότωσαν τὴ σιωπὴ. Καὶ μὲ τὸ θάνατό της, πέρασε κ' ἐχάθη — ὅμοια — μιὰ χίμαιρα: Ἡ χίμαιρα τῆς σιωπῆς μας — Σιωπηλή, ποῦ πέθανες χθὲς δράδν, τὸ γοργὸ θάνατο τῶν ἐφημέρων καὶ τῶν ὠραίων.

ΑΘΗΝΑ.

Θ. ΝΙΚΟΛΟΥΔΗΣ

ΕΜΠΡΟΣ, Η ΘΑΛΑΣΣΑ ΓΕΛΑ

ΤΟΥ ΦΙΛΟΥ ΜΟΥ Π. ΛΕΒΕΝΤΗ

I

ΠΡΩΪ. —

Ἄνοιξτε τὰ πανιά γιὰ τὸ ταξεῖδι,
ἢ θάλασσα γελᾷ ἐμπρὸς ταξειδιῶτες ὠραῖοι,
κάθε στιγμή ποῦ χάνομε ἄς πάει
πνιγμένη ἀπ' τὸ θυμό μας,
ἀφοῦ τὴν ἀποκοίμισαν ἦχοι ἀρχαῖοι.

Εἴμαστε νέοι

γιὰ μᾶς ἢ θάλασσα Σειρήνες ἔχει, ποῦ μᾶς καρτερᾶνε
καὶ κάμπους ἔχει στὸ βυθό της μὲ λουλούδια,
ποῦ σὰν τὰ ἤλεκτρα φεγγοβολᾶνε...
Ἐμπρὸς, στοὺς πόλους τῶν ὠραίων λογισμῶν μας,
οἱ δισταγμοὶ στὴ θάλασσα ἄς πνιγοῦνε,
ἀφοῦ οἱ τόλμες στὰ κατάρτια μᾶς γελοῦνε.

Εἴμαστε ἀγάλματα,

ποῦ ὁ Ἥλιος ἐρωτεύθη τὰ μαλλιά μας...
γι' αὐτὸ καὶ μᾶς μεθάει
μὲ φῶς, ποῦ γίνεται ρυθμὸς ἐντὸς μας
ἀναρχος, ποῦ τὸ καράβι κυβερνάει...

Ἄνοιξτε τὰ πανιά μὲ κόκκινα πανιά
τὸν Ἥλιο ἄς κνηγήσουμε πρὶν δύσει,
πρὶν δύσει μέσα μας,
καὶ τότε, γλυκαμένα, τὰ μάτια μας ἀκόμα
ζητοῦν νὰ φθάσουνε τοὺς πόλους